

Finansminister sagde, at det var glædeligt at se, at man kunde notere et Overskud paa Statsbanerne i April Maaned paa imellem 3 og 4 Mill. Kr. Ja, det kan man gøre, efter at man har nedskrevet Kulbeholdningerne og brugt Kul til en meget lavere Pris, end de var købt til. Saa vidt jeg ved, regner Statsbanerne nu Kullene til 45 Kr., hvilket for øvrigt ogsaa er for meget i Forhold til Dagens Pris, men Statsbanerne maa jo regne med den Pris, hvortil Kullene nu er nedskrevet. Saa vidt jeg ved, bruges der 30 000 Tons Kul om Maaneden, altsaa Udgiften pr. Maaned er 1 360 000 Kr. Men i Fjor var Kulprisen langt højere, thi da havde vi ingen nedskreven Værdi, men kun en Udignelsesværdi. Jeg erindrer ikke bestemt, hvilken Værdi man regnede med, men tager neppe fejl, naar jeg regner med en Pris af ikke under 160 Kr. pr. Ton, og da vil Statsbanernes Udgift til Kul blive ca. 5 Mill. Kr. om Maaneden. Her har man i Virkeligheden hele Forklaringen, eller i alt Fald en meget væsentlig Del af Forklaringen paa det store Underskud i Fjor, hvorimod man i Aar kan notere en meget bedre Tilstand for Banerne. Kullene har været uheldbringende for Statsbanerne og har givet hele Befolkningen Indtrykket af, at Statsbanernes Ledelse var slet, hvad jeg paa ingen Maade tror, den er, i alt Fald ikke i den Grad, som det er blevet den almindelige Befolknings Indtryk i de senere Aar. Man har været uheldig med Kulkøbene, og jeg glæder mig over, at vi nu er kommet ned paa saa nogenlunde normale Priser, og haaber, at den Omstændighed, at man nu har faaet en forretningskyndig Mand til at bistaa Centralledelsen med at foretage forskellige Indkøb, skal føre til, at vi i Fremtiden kan blive forskaanet for saa uheldige Dispositioner som dem, der her er foretaget.

Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, saa i det hele og store lyst paa Forholdene i Modsætning til den højtærede Finansminister, der efter min Opfattelse skuede ind i en mørk Fremtid og kun gjorde et svagt Forsøg paa at pege paa et enkelt flakkende Lys ude i Horisonten. Det ærede Medlem talte om den store Sparsommelighed, der nu var indført, indført af Venstre, de store Besparelser, som var foretaget, og paapegede, at disse var foretaget af Venstre, og at de kun kunde foretages af Venstre. Saadanne Besparelser i Statshusholdningen, som han sigtede til, vilde Radikale og Socialdemokrater paa ingen Maade kunne have foretaget. Kort og godt, han vilde give Tinget det Indtryk, at Sparsommelighedstilbøjeligheden og navnlig

Sparsommelighedsevnen alene var til Stede hos Venstre, hvorimod vi saa ganske savnede denne Evne. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skulde have indladt sig paa dette. Mit Indtryk af Arbejdet i Finansudvalget er ingenlunde dette, at det er Venstre, der udelukkende er det sparsommelige Element. Jeg tør endogsaa driste mig til at sige, at hvis ikke Socialdemokrater og Radikale meget ofte og meget kraftigt understøttede Sparsommelighedsbestræbelserne, vilde der intet komme ud af dem, saa vilde det ærede Medlem paa den anden Side sammen med et andet æret Medlem omtrent blive de eneste, der repræsenterede Sparsommeligheden, og saa tror jeg ikke, der vilde komme meget ud af det.

Jeg vil henvide til § 12 paa Tillægsbevillingslovforslaget. Man vil dér gøre Erfaringer med Hensyn til Virkningerne af Venstres Styre paa et specielt Omraade. Det er Udenrigsministeriets Budget, der findes her. Med Udenrigsministeriet, som vi har det nu under Venstre, skulde der jo ske en hel Fornyelse, en Art Genfødsel. Vort Udenrigsstyre var jo i enhver Henseende slet, sagde man. (Udenrigsministeren [Harald Scavenius]: Nej!). Det glæder mig, at den højtærede Udenrigsministeren ikke har bifaldet dette. Jo, der blev lagt vor Udenrigsstyre alle mulige Hindringer i Vejen, og havde det staaet til Oppositionen i vor Regeringsperiode at gøre det fuldkommen umuligt i Udlandets Øjne, var det sket. Derom er der slet ingen Tvivl. Men vort Udenrigsstyre var, saaledes som dansk Udenrigsstyre i det store og hele kunde være, og det adskilte sig udenrigspolitisk ikke væsentligt fra det Udenrigsstyre, vi har i Dag. [Udenrigsministeren (Harald Scavenius): Selvfølgelig!] „Selvfølgelig“ siger den højtærede Udenrigsminister, men der er andre, der siger noget andet. Den højtærede Udenrigsminister var forleden i Lemvig og holdt en fortræffelig udenrigspolitisk Tale, som vi saa at sige i enhver Henseende kan billige. Men hvis han læser sit Partiorgan, „Nationaltidende“, vil han se, at det var en flov Tale. Det er ikke mine Ord, men „Nationaltidende“s Ord: en intetsigende Tale, en Tale, som aldeles ikke svarer til de Forventninger, man gjorde sig om Udenrigsministeren, da man betroede ham Hvervet som Udenrigsminister. Men han fører den Udenrigspolitik, som er den eneste mulige her i Landet, og som er i nøjeste Overensstemmelse med den Udenrigspolitik, vi førte.

Paa Finansloven for 1921—22 er der